

AMSTERDAM, BOEKHANDEL VRH. HÖVEKER & WORMSER, PRETORIA.

ONVERWACHTE KERSTZEGEN.

EEN KERSTVERHAAL.

DOOR

E. GERDES.

DERDE DRUK.

BOEKHANDEL

AMSTERDAM.

VOORHEEN

PRETORIA.

HÖVEKER & WORMSER.

I.

Waarom juffrouw Dalker zoo onrustig was.

Het was een lief gezellig kamertje, waarin juffrouw Dalker bij het venster zat te naaien. Groot was het vertrek niet, en de meubelen waren zeer eenvoudig, maar alles was er even netjes en rein. De kachel brandde en verspreidde een aangename warmte, 't geen ook wel mocht, want buiten op straat was het koud, zeer koud zelfs, en het had een paar dagen geleden hard gevroren. Geen wonder ook. 't Was December, midden in den winter, en heden den 24sten deed zich de koude dan ook bij uitstek gevoelen. Voor velen was die koude minder gewenscht, inzonderheid voor menigen arme, die op straat zijn heil moest zoeken en 't zoo zelden vindt. Voor anderen was het heden echter een bedrijvige dag, daar er toebereidselen gemaakt werden om òf des avonds, òf op den volgenden dag Kerstfeest met de kinderen te vieren. Sommige menschen, die in vliegende haast het venster voorbijgingen, vertoonden een opgeruimd gelaat, bij de gedachte aan de vreugde, die zij voor menig huisgezin gingen bereiden, terwijl zijzelfen het voorrecht smaakten morgen allerwege de blijde boodschap te brengen: „U is heden geboren de Zaligmaker, welke is Christus de Heere.” Anderen gingen in sombere stemming het venster voorbij, gedrukt als zij waren door de tijdsomstandigheden en allerlei nooden, en, helaas, ook geen oor hebbende voor de roepstem, die vanboven klonk en hun toeriep: „Vertrouw op mij, Ik ben een Helper en bij mij zijn uitkomsten tegen den dood!” Maar de luidruchtigsten onder de voorbijgangers waren de kinderen, die heden hun zondagspakje hadden aangetrokken, in het vooruitzicht straks als de avond was ingevallen, feest te vieren onder den verlichten kerstboom.

Juffrouw Dalker deelde niet in de vreugde der kinderen, noch in de blijmoedige stemming van zoovelen, die met verlangen het Kerstfeest tegemoet zagen. Zij was verdrietig

en bovendien zeer onrustig. Wel tienmalen in de minuut keek zij naar het klokje, dat bezijden den schoorsteenmantel hing, om te zien of het reeds drie ure was, want omstreeks dat uur kwam gewoonlijk de postbode door de straat, en daar zij een brief verwachtte, zag zij zijn komst met verlangen tegemoet. Sedert meer dan drie maanden hoopte zij elken dag op dien brief, een brief van haar man, die op zee was en als hofmeester diende aan boord van het schip „De goede verwachting”, welk schip ruim twee jaren geleden naar China was vertrokken, en waarvan men in de laatste acht weken niets vernomen had. Geen wonder dus dat onze juffrouw onrustig was, want een schip, dat zulk een verre reis maakt, is aan vele gevaren blootgesteld, en daar zij onlangs vernomen had, dat er in de Indische wateren een Hollandsch vaartuig met man en muis was vergaan, behoef ik u niet zeggen, hoe angstig dikwijls haar hart sloeg bij de gedachte, dat dit ook het schip kon treffen, waarop haar man was. En die angst nam met elken dag toe. Wist zij maar dat hij nog leefde en op de terugreis was, o dan zou zij gaarne geduldig wachten, al was het nog een maand. Maar toch, zij zag hem liever heden dan morgen, want zij had hem lief en verlangde er naar hem de kleine Anna op den arm te zetten, — de kleine Anna, die hij nog niet eens gezien had, daar het kind kort na zijn vertrek was geboren.

Maar wie kon haar de zekerheid geven dat haar man nog leefde? Dat kon zelfs de heer Egger niet, de rijke koopman op de Heerengracht, wien het schip toebehoorde. In haar angst was zij reeds verscheidene malen naar het huis van dien koopman geweest, om te vragen of er nog geen tijding was van het schip. Maar altijd had zij tot antwoord ontvangen: „Nog niet, maar wij hopen elken dag bericht te krijgen.” Eergisteren was zij andermaal naar de Heerengracht gegaan. Met een bevende hand had zij aangescheld, bevreesd zijnde dat men het haar kwalijk zou nemen, dat zij zoo dikwijls kwam. Maar haar vrees was ijdel; zij werd vriendelijk ontvangen. Maria, de oudste dochter van den heer Egger, een jonge dame van twintig jaren, stond juist in den gang, gereed om met een jonger zusje uit te gaan, toen juffer Dalker het huis binnentrad. Maria zei haar dat er nog geen tijding was van het schip, maar gaf haar den raad goedsmoeds te zijn, vertrouwend op den Heere, die dikwijls onverwacht ons hart met vreugde vervult. Zij vroeg zoo deelnemend naar

de kleine Anna, die zij wel eens gezien en op den arm gedragen had, en beloofde dat zoodra zij eenige tijding vernam, zij zelve komen zou om ze haar te brengen.

Uit een en ander is u nu gebleken dat juffrouw Dalker wel eenige reden had tot ongerustheid. Maar mij dunkt, zij maakte zich wel wat al te ongerust. Zoo zij de hemelsche gave had bezeten om haar lot, haar man en kind, alles wat haar lief en dierbaar was in de hand des Heeren te stellen, dan zou zij veel kalmer en ook veel gelukkiger geweest zijn. Maar die gave bezat zij niet, en daarom viel haar het wachten zoo lang en zoo bang, — zóo bang, dat zij niet verder kon voortnaaien, diep zuchtte en het hoofd op de borst liet zinken.

Op dit oogenblik ging er een schaduw voorbij het venster. Juffrouw Dalker zag op. Het was de postbode. Zou hij bij hare deur stilhouden? Had hij een brief voor haar van haar man? . . . . Helaas, de postbode ging langzaam voorbij, en juffrouw Dalker, die reeds opgestaan was, zonk weer terug in haar stoel, terwijl zij in tranen uitbarstte.

„Mem-mem-mem-mam-mam!” werd er geroepen.

’t Was de kleine Anna, die dicht bij moeders stoel tusschen twee stoven op den grond zat, en met een paar garenklosjes en een gebrekkige pop speelde.

„Mem-mem-mem-mam-mam!” herhaalde het kind, dat de tranen der moeder zag en de lippen krulde van droefheid.

Maar mem-mem hoorde niet de uiting der deelneming van haar kind. Zij was zoo bedroefd en terneergeslagen, dat zij zelfs haar liefste schatje vergat. De kleine echter stelde zich daarmee niet tevreden. Zij schoof de beide stoven op zij, wierp de klosjes weg, liet de pop vallen en kroop nu naar moeder, tegen wier schoot zij oplom.

Nu moest juffrouw Dalker het kind wel hooren en zien. Zij hief haar op en wilde haar in hare armen koesteren, maar de kleine Anna ging op hare teentjes staan, kuste moeders wangen en wischte met een tip van haar boezelaartje moeders tranen weg, wel een weinig onhandig, maar toch hartelijk, waarbij zij allerlei geluiden stamelde, die alleen een moeder kan verstaan.

Nu werd juffrouw Dalker nog meer bewogen.

„Arm kind!” riep zij uit, terwijl zij de kleine aan haar hart drukte en luid schreide, „arm kind! gij wilt moeder troosten en hebt zelf troost noodig. Maar ach, gij kunt nog niet beseffen hoe groot moeders verdriet is. Wie weet of gij

niet reeds lang vaderloos zijt en uw moeder weduwe is?"

En wederom barstte zij in tranen uit, terwijl de kleine voortging die tranen af te wischen en moeders wangen te streelen.

Juffrouw Dalker stond op. Zij kon het van angst en droefheid niet meer op haar stoel uithouden. Zij liep, met de kleine op den arm, eenige malen het vertrek op en neer, hopend dat zij iets kalmer zou worden. Maar tevergeefs. Zij werd nog onrustiger.

„Kon ik maar even de deur uit!" zeide zij tot zichzelf, „dan liep ik nog eens gauw naar het huis van den heer Egger. Misschien is er vandaag tijding van het schip gekomen.... Maar ik kan Anna niet alleen laten, en ik heb niemand, die op haar kan passen. Mijn bovenburen zijn oud en komen nooit de trappen af, en vrouw Annes hier naast, die wel eens naar Anna komt kijken, is uit bakeren en kan eerst tegen negen ure tehuis zijn. Ach, ik ben zoo ongerust! Kwam er maar uitkomst! Misschien morgen! Maar hoe komt vandaag de dag nog om? En zal morgen de postbode mij weer voorbijgaan.... Morgen is het de eerste Kerstdag, een blijde dag voor duizenden, maar.... niet voor mij."

Onderwijl zij aldus jammerend en klagend de kamer met de kleine Anna op en neder liep, zag zij in de schemering, die zachtjes aan ingevallen was, een knaap langs het venster gaan. Die knaap zag er niet vroolijk uit en scheen het koud te hebben, althans hij hield beide handen in de zakken van het dunne broekje, dat hij aanhad. Een oogenblik later kwam hij terug en bleef nu voor het venster staan, met den rug naar de ruiten, als om vandaar eenige warmte te krijgen.

„Is dat niet Willem Hob?" vroeg zich de juffrouw af, terwijl zij dichter naar 't venster kwam, om zich daarvan te vergewissen. „Ja, hij is het. Die arme jongen! Hij heeft ook ruimschoots zijn deel van de tegenspoeden des levens. Hij heeft vader en moeder verloren en zwerft nu de wereld door. Wel is hij bij een oom, de broer van zijn overleden vader, tehuis, die hier in de buurt woont, maar die man bemoeit zich weinig met hem en laat hem aan zijn lot over. Hij geeft hem te eten en te drinken, als hij 't heeft, en voor de rest moet de arme jongen maar zien hoe hij er komt. Dat arme kind!"

Eensklaps trof haar een gedachte.

Geheel onverwacht zag zij in de komst van dat kind eenige

hulp voor haarzelve. Als zij Willem eens binnenliet! Dan kon hij zich wat warmen en meteen op Anna passen, onderwijl zij naar den heer Egger zou gaan. Willem, dat wist zij, was een knaap met een zacht gemoed en had wel eens meer met de kleine Anna gespeeld.

Zij zette haar dochtertje op den grond, en haastte zich naar de deur, riep Willem, die daarop binnenkwam, en op hare vraag: hoe hij zoo op straat rondliep, haar mededeelde, dat oom daar straks naar Haarlem was gegaan en hem gezegd had, dat hij (Willem) maar zoolang door de stad moest kuieren tot oom tegen tien uur terugkwam. Juffrouw Dalker vond dit heel onbarmhartig van dien man, en was blij dat zij den armen jongen binnengeroepten had.

Intusschen was het donker geworden en stak de juffrouw het kleine lampje aan, dat op de latafel stond. Daarop haastte zij zich voor Willem een stuk brood te snijden, want zij kon het aan zijn blauwe lippen zien, dat hij honger had. Ook gaf zij hem een kommetje met warme melk en water, en toen de knaap zich daaraan te goed had gedaan, deelde zij hem mede, dat zij even eene boodschap moest doen, waarbij zij hem verzocht zoolang op de kleine Anna te passen, daar zij 't kind niet mee kon nemen, wijl 't een beetje verkouden was. Willem wilde dit gaarne doen.

Het sloeg half vijf.

Snel wikkelde zich juffrouw Dalker in een warmen doek en zette haar hoed op. Toen de kleine Anna zag dat moeder zich gereed maakte om uit te gaan, begon zij te schreien en riep met gekrulde lipjes: „Mem-mem-man,” maar de moeder troostte haar, gaf haar vele kusjes, en zei dat zij heel gauw bij zusje zou terugkomen en dat Willem met haar wilde spelen. En Willem voegde de daad bij het woord, want pas was de juffrouw weg, of hij zette zich op den grond, trok kleine Anna op zijn schoot, gaf haar allerlei vriendelijke woordjes, en om hare gedachten op iets anders over te brengen, begon hij met haar te spelen, boog haar voor- en achterwaarts en zong:

Schuitje-varen,
Theetje-drinken,
Blommetjes plukken,
Besje met de krukken,
Tolle-tolle-tolle,
Varen we naar den Overtoom,
Drinken zoete melk met room, enz.

II.

Hoe Willem Hob een nieuwe vriendin kreeg.

De postbode, dien Juffrouw Dalker gezien had, was haar wel om drie ure voorbijgegaan, maar zoo hij geweten had wat ik wist, zou hij zeker eventjes bij de juffrouw binnengegaan zijn en gezegd hebben: „Ik heb wel geen brief voor u, maar mijn maat is juist op weg naar het huis van den heer Egger met een brief, waarin iets goeds voor u staat te lezen.”

En zoo was het ook. Kort na drie ure schelde de andere postbode aan het huis van den heer Egger, en gaf daar een brief af. Toen de koopman van de beurs terugkwam, vond hij dien brief, en zoo blijde had de inhoud daarvan hem gemaakt, dat hij zich dadelijk naar de huiskamer begaf, om zijne vrouw en kinderen mede te deelen dat het schip, waar alles wel was aan boord, een Engelsche haven was binnengeloopt en elk oogenblik hier verwacht kon worden. Zijne vrouw en kinderen waren echter niet tehuis: ook Maria niet, die zeker zeer verblijd zou geweest zijn, daar zij bijna elken dag naar tijding van het schip gevraagd had, vooral ter wille van juffrouw Dalker, met wie zij veel medelijden had en die zij zoo gaarne gelukkig zag.

Nu herinnerde zich de heer Egger, dat zijn vrouw en kinderen bezig waren met toebereidselen te maken voor een zondagsschoolfeest, dat dien avond ergens in een groot lokaal zou gevierd worden, waar ook zijn oudste zoon, Louis, zou tegenwoordig zijn, daar deze een der onderwijzers aan de zondagsschool was. Er schoot dus voor hem niet anders over dan te wachten tot vier ure, want dan zouden zij tehuis komen, waarna Maria en haar broeder tegen vijf ure weer naar het lokaal zouden gaan, om de kinderen te ontvangen en behulpzaam te zijn bij de feestviering.

Eenige minuten na vier ure kwam mevrouw Egger met Maria, Louis en de jongste dochter tehuis, en ik behoef u niet te zeggen hoe blijde zij waren, toen hun de tijding werd bekendgemaakt, dat het schip behouden was. Terstond daarop fluisterde Maria haar broeder iets in 't oor waarop

deze zeide: „Heel goed; ik zal 't wel zien te schikken en u een weinig later verwachten.” Maria deelde nu aan hare moeder mede, dat zij even uit wilde, om juffrouw Dalcker te verblijden, daar zij niet wilde dat deze zoo ongerust was. Mevrouw Egger maakte geen tegenbedenkingen, en nu verliet Maria de ouderlijke woning en haastte zich naar de straat, waar de juffrouw woonde. Ongelukkig — of liever gelukkig, zooals gij straks zult vernemen — sloeg zij een anderen weg in dan die juffrouw Dalcker had gekozen, zoodat die beiden elkander nu misliepen, en op hetzelfde oogenblik dat de juffrouw bij den heer Egger aanscheide, bereikte Maria de woning van de vrouw van den hofmeester.

Zij klopte eerst aan de deur, zooals zij gewoon was, maar geen gehoor vindende, opende zij den ingang, en in de meening de juffrouw tehuis te treffen, riep zij reeds op den drempel uit: „Ik breng u een blijde boodschap!” Maar hoe verwonderd stond zij, toen zij inplaats van de juffrouw een jongen zag, die op zijn hurken zat, de kleine Anna heen en weer schommelde en daarbij zong:

Bim-bam beieren,
De koster lust geen eieren.
Wat lust hij dan?
Spek in de pan,
Daar wordt 't kindje tierig van.

Vreemd klonk Maria dit lied in de ooren, vooral op een avond als deze, waarop duizenden zich voorbereidden tot het feest van 's Heilands geboorte, en reeds in hun hart zongen:

«Hoe zal ik U ontvangen?»

Maar Maria wist dat niet alle menschen in zulk eene stemming verkeerden, en het kwam haar in de gedachte dat deze jongen misschien niet eens aan het Kerstfeest dacht, zoodat het goed zou zijn, als zij er eens met hem over ging spreken, 't geen zij beter vond dan hem te laten zingen van den koster met zijn eieren en zijn spek in de pan.

„Goeden avond!” zeide zij, binnenkomende en een stoel nemende, waarop zij ging zitten, daar zij vermoed was van den langen weg. „Goeden avond. Is de juffrouw niet tehuis?”

„Nee, juffrouw,” antwoordde Willem, die het kind op den arm nam en opstond.

„En weet je niet waar de juffrouw heen is?” vroeg Maria, die het kindje vriendelijk toeknikte en de hand aannam, die de kleine haar toereikte.

„Neen, juffrouw. De juffrouw heeft alleen gezegd, dat zij een boodschap moest doen, en gauw zou terugkomen.”

„Zoo, en pas jij nu zoolang op de kleine Anna?” vroeg Maria, die met de hand allerlei draaiende bewegingen voor 't kindje maakte. „Dat is lief van je. Wij moeten nooit verzuimen anderen een dienst te bewijzen, als wij het kunnen. En je hebt zeker weinig last van de kleine . . . ja-ja!” vervolgde zij, 't kindje toesprekende, dat haar aanlachte, „ja-ja, ik weet het wel, je bent een zoete meid. We kennen elkaër nog, niet waar? . . . Zoo, wou je bij me komen?” hernam zij, daar zij zag dat het kindje de armen naar haar uitstrekke, „nu, kom dan maar.”

Maar de kleine scheen van relletjes te houden, want inplaats van bij Maria te komen, draaide zij zich om, sloeg haar beide armen om Willems hals, en keek toen guitig om, alsof zij zeggen wilde: ik heb je gefopt.

„Houd den kleine maar goed vast,” zeide de jonge dame tot Willem. „'t Is een zoet, maar levendig kind . . . Hoe heet je?”

„Willem, juffrouw.”

„En hoe nog meer?”

„Willem Hob.”

Maria kende niemand van dien naam, maar daar het knaapje met zijn vriendelijke oogen en zijn goedig gelaat hare belangstelling had opgewekt, wilde zij wel een poosje met hem praten.

„Zoo, je heet Willem Hob, en je ouders wonen zeker hier dicht bij in de buurt?”

„Neen,” antwoordde Willem, wiens gelaat een weinig betrok.

„Wonen ze dan hier ver vandaan?” De knaap trok zijne schouders op. Hij kon niet zeggen dat zij ergens woonden. Zij lagen op het Oosterkerkhof begraven, maar hij wist niet recht hoe hij dit moest uitdrukken.

„Wel, wel,” hernam Maria, „weet zoo'n groote jongen niet eens waar zijn ouders wonen! Dat is al heel dom van je.”

„Vader en moeder zijn allebei dood,” zeide Willem zacht, en met trillende lippen.

Maria ontstelde, en 't speet haar den knaap berispt te hebben. Haar medelijden werd nu gaande gemaakt en zij trachtte den armen wees te troosten.

„Dat is recht droevig voor je, arme jongen,” zeide zij, hare hand op zijn schouder leggende. „Maar God is een Vader der weezen en Hij zal je zeker met ontferming gadeslaan. Geloof je dat niet?”

Willem trok andermaal de schouders op. Niemand had hem dit ooit gezegd. Ach, hij wist van de hemelsche dingen zoo weinig.

„O, je moogt het gerust gelooven,” hernam Maria. „God is uw Vader. Hij woont in den hemel en zegent je vandaar. De Heere heeft je lief, zoo lief zelfs, dat Hij zijn eeniggeboren Zoon gezonden heeft, om je zalig en gelukkig te maken. Dat weet je immers wel?”

„Neen, juffrouw,” antwoordde Willem, een weinig verlegen. Maria zag hem verwonderd aan.

„Maar jongen, heb je dan nooit iets gehoord van den Heere Jezus, den Zaligmaker van zondaren en den Heiland der wereld?”

„Neen, juffrouw,” was 't nog verlegener antwoord.

Thans zag Maria den knaap met deernis aan, en droevig was voor haar de gedachte, dat dit kind in een Christelijk land woonde, waar bijna dagelijks het Evangelie werd gepredikt, en waar zoovele gelegenheden, in huis, school, kerk en Evangelisatie bestonden, om bekend gemaakt te worden met den eenigen naam onder den hemel, die den menschen gegeven is, door welken wij zalig worden, — en zie, deze knaap wist niet eens dat hij een Heiland had; wist niet dat die Heiland zijn zegenende handen op het hoofd der kinderen had gelegd. Deze gedachte stemde Maria zoo treurig, dat haar de tranen in de oogen kwamen, en zij den blik hemelwaarts richtte, als om vandaar wijsheid te verkrijgen hoe hier te spreken en te handelen.

Bijna in 't zelfde oogenblik helderde haar gelaat op, want het was haar alsof haar werd toegefluisterd: 't is geen toeval, maar eene bestiering van God, dat gij zoo onverwacht met een knaap samenkomt, die nog niet weet dat hij een Heiland heeft. Denk hierover eens na, dan weet gij wat gij doen moet.

Inderdaad, Maria moest erkennen dat de ontmoeting met dezen knaap gansch ongedacht en onverwacht was. Zij meende aan juffrouw Dalkeer een blijde boodschap over te brengen, en nu was deze er niet, maar wel een jongen, wiens oogen onafgewend op haar staarden, als wilden zij haar uitlokken meer met hem te spreken. En waarom zou zij het ook niet doen?

Zij dacht er over na op welke wijze zij het gesprek opnieuw zou aanknoopen, toen er eenig gedruisch op straat ontstond, als van kinderen, die vroolijk met elkander pratende langs den weg gingen.

„Dat zullen zeker kinderen zijn, die naar het zondagschoolfeest gaan, om onder den kerstboom hunne liederen te zingen en 's Heilands geboorte te vieren,” dacht Maria.

Zij luisterde en luisterde, en eindelijk werd zij er van overtuigd, daar zij eenige woorden opving, die de kinderen onder elkander spraken en op het feest betrekking hadden.

Nog een paar oogenblikken dacht zij na — en toen wist zij wat zij doen moest.

„Heb je al van je leven een kerstboom gezien?” vroeg zij.

Een kerstboom! Meende de juffrouw een boom, waaraan 's zomers kersen groeien? O ja, zulk een boom had hij wel eens gezien. Maar een kerstboom.... Hij wist niet wat hij daarop moest antwoorden.

„Ik meen,” vervolgde de jonge dame, die Willems verlegenheid bespeurde, „ik meen een groenen denneboom, met lichtjes er aan en omgeven van allerlei heerlijke dingen. Heb je zoo'n boom nog nooit gezien?”

„Neen, juffrouw.”

„En heb je er dan ook nooit van gehoord?”

Misschien wel, maar de jongen had er niets van begrepen.

„Ben je nooit op een zondagsschool geweest?” ging Maria voort.

„Neen, juffrouw.”

„Ook niet in de kerk?”

„Neen, juffrouw.”

„Maar wat deed je dan Zondags den heelen dag?”

„Dan ging ik met oom uit visschen. Des zomers ging oom reeds Zaterdagavond uit, en dan moest ik meê, om de hengelstokken te dragen en voor de gevangen visschen te zorgen.”

„Maar 's winters kon je toch niet visschen?”

„Oom vischte altijd, juffrouw, zomer en winter, en als er ijs lag, hakte oom een gat en vischte daarin.”

„Hoe treurig om op zoodanige wijze den heerlijken Zondag door te brengen,” zuchtte Maria. „Maar je zaagt toch wel de kinderen naar de kerk of zondagsschool gaan, of hoordet ze daarover praten; is het dan nooit bij je opgekomen, om eens met die kinderen meê te gaan?”

„Ja wel, juffrouw. Maar oom wou het niet hebben. Ik moest met hem meê.”

„'t Is recht ongelukkig. Doch wie weet wat de Heere wil. Hij heeft gedachten des vredes en zal 't arme weeskind niet aan zijn lot overlaten,” dacht Maria. En luide sprekende, vroeg zij:

„Wou je niet gaarne een kerstboom zien?”

„O ja, juffrouw, wat graag!” antwoordde Willem haastig.

„Welnu,” zeide Maria, „dan zal ik zorgen, dat je nog vanavond een kerstboom kunt zien en veel hooren van 't geen je nog niet weet, maar dat hoogst belangrijk voor je is. Onderwijl gij daarheen gaat; zal ik hier blijven om op de kleine Anna te passen. Ik mag je dat niet onthouden, en geloof dat de Heere ons zoo onverwacht samengebracht heeft, opdat je leert dat je een Heiland hebt, die je lief heeft. Ik blijf dus zoolang hier totdat de juffrouw terugkomt, die zeker niet zeer lang uitblijven zal, en zal mij intusschen met het kindje bezighouden. Hoe vindt je dat plan?”

O: Willem vond het heerlijk.

De jonge dame haalde nu een mooi klein schrijfboekje uit haar zak, scheurde er een blaadje wit papier uit, en schreef daarop met potlood de volgende regelen aan haar broêr, die zooals gij weet, een der onderwijzers was van de zondags-school: „Lieve Louis, de jongen, die u dit briefje brengt, weet nog niet dat hij een Heiland heeft. Stel hem in de gelegenheid het feest bij te wonen, en doe hem hooren en zien hoe genadig en vriendelijk de Heere is.”

Daarop vouwde zij het briefje samen en zeide tot Willem:

„Weet je de Blauwe Brug.”

„Ja wel, juffrouw.”

„Goed. Als je de brug aan dezen kant overgaat, dan kom je op een gracht, en in de eerste straat rechts, als je de gracht op gaat, ongeveer in 't midden, staat een hoog huis, met twee groote brandende gaslantarens er voor. Ga dat huis maar binnen; dan zult ge eenige heeren zien, die bij de deur staan, en vraag dan naar den heer Louis Egger, en als die komt, geef hem dan dit briefje, en wacht af wat hij zal zeggen. Wilt gij dat doen en heb je 't goed onthouden?”

„O ja, juffrouw. Ik weet die straat ook heel goed,” antwoordde Willem, die het briefje aannam.

„Zoo, geef mij nu maar de kleine Anna.” En haar beide armen uitstreckende, lokte zij met een vriendelijk woord het meisje, dat nu wel wilde komen en van vreugde opsprong.

Willem wilde weggaan, maar Maria hield hem nog tegen. „Hoor eens,” zeide zij, terwijl zij zijn gelapt buisje een weinig recht trok, een beteren knoop in zijn halsdoek maakte en zijne haren opstreek, „hoor eens, ik hoop dat je nu goed zult luisteren naar alles wat je daar verteld zal worden. Je zult daar vernemen, mijn jongen, wie je Heiland is en hoe lief Hij je heeft. Ga nu stil heen en bid onderweg deze woorden: Heere Jezus, ontferm U over mij, armen jongen!... Nu, ga met God. Ik zal zoolang blijven tot de juffrouw komt, en hoop je nog op 't feest te zien.”

Willem nam zijn pet, knikte de kleine Anna vriendelijk toe, groette de jonge dame en ging heen met het briefje in de hand.

III.

Hoe Willem Hob voor de eerste maal Kerstfeest vierde.

Willem kwam aan het aangewezen huis en deed wat de jonge dame hem gezegd had.

„Wel zoo, ventje,” zei Louis, die het briefje had aangenomen, „komt ge bij ons om 't Kerstfeest te vieren? Dat vind ik best. Ga maar met mij mede, dan zal ik je een goede plaats geven.”

Hij nam Willem bij de hand, ging met hem door een lange gang, opende aan 't einde daarvan een deur en.... nu hadt gij eens het verbaasde gezicht van Willem moeten zien, — toen de knaap den groenen en schitterenden kerstboom zag, die midden in het lokaal stond en waar omheen meer dan twee honderd kinderen zaten, die juist aan 't zingen waren van het lied:

Naar Efrata's velden, naar Bethlehems stal,
Daar trekken wij henen met vroolijk geschal!

De broeder van de jonge dame wenkte nu een onderwijzer

die bij den boom stond, fluisterde hem eenige woorden toe, en nu ging deze met Willem achter om den boom en bracht hem naar eene bank, waar nog een plaatsje open was.

„Blijf hier maar zitten,” werd tot Willem gezegd, „en luister goed toe. Hier heb je een boekje met liederen, en als er straks weer gezongen wordt kan je meezingen, en zal het jongetje, dat naast je zit, je wel terechtwijzen.”

Dit geschiedde dan ook, en voor 't eerst van zijn leven zong Willem een lied ter eere van zijn Heiland, dien hij nog niet kende, maar van wiens nabijheid en liefde hij reeds iets bespeurde en gevoelde.

Na het zingen van het lied ging een der onderwijzers voor den kerstboom staan, en sprak de kinderen en andere aanwezigen ongeveer aldus toe:

„Lieve kinderen, en gij allen, die hier samengekomen zijt, om des Heilands geboortefeest te vieren, het verblijdt mij u allen zoo opgewekt te zien. Dit behoort ook zoo. Men kan geen feest bijwonen met een droevig gelaat. Er kunnen wel redenen bestaan, die ons tot droefheid stemmen, bijvoorbeeld, als wij krank zijn, als onheilen en rampen ons treffen, of als wij het verlies van dierbare betrekkingen te betreuren hebben, — maar alsdan viert men ook geen feest en moeten wij ons in ootmoed buigen voor den Heere en van Hem troost en hulpe afsmeeken. Dat bedacht ook de Apostel, als hij zegt: „Is iemand onder u in lijden, dat hij bidde; is iemands goedsmoeds, dat hij psalmzingt.” Nu, ik geloof, dat wij allen reden hebben om goedsmoeds te zijn, dankbaar voor het voorrecht, dat wij genieten, tezamen des Heeren geboorte te herdenken. Wij willen dit dan ook heden avond doen; maar laat ons vooraf den Heere bidden, dat Hij onze bijeenkomst zegene.”

Nu werd er gebeden. Vervolgens nam de onderwijzer den Bijbel en las daaruit van Lukas II vs. 1—14.

Willem luisterde met alle aandacht, en voor het eerst van zijn leven vernam hij hier het geschiedverhaal van 's Heilands geboorte en de schoone woorden: „Eere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de menschen een welbehagen.”

Toen dit voorgelezen was werd er weer gezongen, waarna de onderwijzer aldus vervolgde: „Voordat ik u nu iets aangaande het Kerstfeest mededeel, zult gij onthaald worden op lekkere melk en een stuk koek, waarbij gij bedenken moet, dat u deze gaven geschonken worden door uwen

Heiland, die u zegent en kroont met goedertierenheden."

Thans ging er een gejuich op onder de kinderen, dat nog toenam, toen straks eenige juffrouwen verschenen, ieder met een ketel vol warme melk en een theeblad vol koek, waarmede zij rondgingen en aan ieder kind zijn deel gaven. 't Spreekt vanzelf dat ook Willem niet vergeten werd. Hij wist niet recht hoe hij het had, maar volmondig moest hij erkennen, dat het hier beter was dan met oom Zondags uit visschen te gaan. Hij voelde zich dan ook zeer gelukkig.

Toen alle kinderen hun beurt hadden gekregen, plaatste zich de onderwijzer weder voor den boom, en daar de kinderen begrepen dat hun iets verteld zou worden, hielden zij zich zoo stil als muisjes.

Het zou te uitvoerig worden zoo ik u alles beschreef wat de onderwijzer sprak. Nadat hij eenigszins uitvoerig de geschiedenis van 's Heilands geboorte had verhaald, kwam hij als vanzelf aan de komst der wijzen uit het Oosten, die, voorgelicht door de ster, naar Bethlehem togen, om het Kindeke Jezus te aanbidden, waaruit de behoefte bleek der Heidenen aan een Heiland. Nu wees de onderwijzer naar de gouden ster, die boven op den boom prijkte, en legde het den kinderen uit, dat Jezus het Licht der wereld is, gekomen om een iegelijken mensch te verlichten en hem tot God te brengen. I Petr. III vs. 18.

„Het zou zeer treurig voor ons zijn," zeide hij, „zoo de Heere Jezus niet tot ons gekomen ware en zich niet aan ons geopenbaard had. Wij zouden dan, evenals thans de Heidenen, zonder God, zonder hoop zijn. Maar God zij geloofd! Jezus is gekomen en de blijde boodschap is aan ons allen bekend gemaakt. Nu de Zone Gods uit den hemel is neergedaald, weten wij dat wij een Heiland hebben, die ons zalig en gelukkig wil maken. Vraagt gij of dit noodig was? O, hoe konden wij de hoop voeden ooit in den hemel te komen, wij, die zondaren zijn? Immers, in den hemel kan niemand komen, die zondig en onrein is. Met angst en schrik zouden wij dan moeten denken aan den dood. Maar nu klinkt alom de blijde boodschap: „Alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe!" Joh. 3 vs. 16. De engelen hebben het verkondigd dat de Zaligmaker van zondaren is geboren; de geschiedenis heeft het vermeld, dat Jezus uit den hemel is

neergedaald op deze aarde, en de Heilige Schrift verzekert ons dat wij een Heiland hebben, die al onze zonden op zich genomen en zich als een zoenoffer voor onze zonden gesteld heeft. Onze zonden zijn uitgewischt en door Hem weggenomen, zoodat wij nu tot God kunnen gaan en vergeving, vrede en zaligheid ontvangen. Is dat geen bron van vreugde en dankbaarheid? In Jezus is al ons heil. Zoo wij in Hem gelooven en Hem als onzen Heiland liefhebben, zal het ons voor eeuwig goed gaan. Welke tegenspoeden ons dan ook treffen mogen, in Jezus vinden wij allen hulp en vertroosting. O kinderen, vertrouwt u dien Heiland toe, die u innig liefheeft, die uw goede Herder is en u zachtjes naar de grazige weiden zal leiden. Belijdt Hem uwe zonden, en gij kunt verzekerd wezen, dat zij u vergeven zijn en voortaan u niets meer van uw Heiland zal scheiden. Laat mij u nog herinneren, dat toen de Heere Jezus voor de laatste maal te Jeruzalem kwam, de kinderen in den tempel zongen: „Hosanna den Zone Davids!” Wij willen dit voorbeeld volgen en onzen Heiland een lied zingen, waarna gij weder op eenige versnapering zult onthaald worden.”

De kinderen zongen thans een lied, en onderwijl waren er dienende handen, die hun eenige verkwikking toereikten. Willem zong van harte mede. Alles wat hij had gehoord en gezien had hem daartoe opgewekt, en hij was in zulk een geestdrift, dat hij niet eens zag wie daar voor hem stond, totdat hij Maria's zachte stem vernam, die hem vroeg:

„Weet gij nu, mijn jongen, dat gij een Heiland hebt? Een Heiland, die u liefheeft en u hier heeft gebracht, opdat gij Hem zoudt kennen, die hoewel Hij thans gezeten is aan de rechterhand des troons van God, bij u wil blijven tot in eeuwigheid . . . . Hebt gij het goed vanavond?”

„O, juffrouw,” antwoordde Willem, met tranen in de oogen, „zoo goed heb ik het nog nooit gehad. Ik wou hier wel altijd blijven.”

„Dat gaat niet, mijn jongen,” zeide Maria glimlachend. „Straks als de feestviering is afgelopen gaan wij allen naar huis, en gij naar uw oom, als hij terug is gekomen. Maar ga eerst naar juffrouw Dalker. Dan zult gij u met haar verblijden. Ik ben reeds lang terug en zag met genoegen, dat gij zoo goed luisterdet . . . . Doch er wordt weer gezongen, en daarna zal er eene uitdeeling plaatsvinden van boekjes en kleine geschenken. Men zal ook u niet vergeten. Nu moet

ik weg. God zegene u, mijn jongen. Ik hoop u spoedig weer te zien."

De jonge dame begaf zich nu naar de andere juffrouwen, die zich belast hadden met het uitdeelen van boekjes en kleine geschenken. Er werd nog veel gezongen en ten slotte den Heere dank gezegd voor al het goede, dat de kinderen uit zijne hand hadden ontvangen.

Daarna begaven zich de kinderen huiswaarts. Ook Willem verliet het lokaal, dankbaar en in zijn hart gelukkig over deze eerste Kerstfeestviering.

IV.

Verscheidene onverwachte gebeurtenissen.

Allerlei gedachten doorkruisten Willems hoofd onderweg. Hoe onverwacht was alles geschied! 't Was hem als een droom, en zoo hij niet getast en gevoeld had, dat hij koek en boek in zijne handen hield, zou hij waarlijk gemeend hebben dat hij nog droomde. En wat was die kerstboom mooi geweest, en hoe heerlijk waren die liederen, die hij meêgezongen had! En het beste.... hij wist nu dat hij een Heiland had. Hij begreep nog wel niet alles heel duidelijk van wat hij bij de kerstfeestviering had vernomen, maar het weinige, dat hij gevat had, was zoo heerlijk en maakte hem zoo gelukkig, dat hij het wel op straat had willen uitzingen.

Maar.... en nu zonk hem het hart een weinig in de schoenen, wat moest hij aan oom zeggen, als deze om tien ure tehuis kwam? Gewoonlijk vroeg oom hem nooit waar hij geweest was, maar als hij het hem eens vroeg? Moest hij het hem dan vertellen? Hem vertellen van den kerstboom en wat hij al gekregen en gehoord had?.... Maar waarom niet? Het was immers geen kwaad! Misschien zou oom zeggen: ik ga, als ik mag, een volgend jaar met je meê,

want ik geloof dat op deze wijze Kerstfeest vieren beter is dan Zondags te gaan visschen.

Aldus met zichzelf sprekende en overleggende, bereikte hij de woning van juffrouw Dalker. De juffrouw was tehuis en zag er zoo vergenoegd uit, als hij haar in langen tijd niet gezien had. Ook de kleine Anna scheen het goed naar haar zin te hebben. Maar geen wonder ook. Zij zat op moeders schoot en speelde met haar pop. Toen zij Willem zag, die haar dien middag zooveel deuntjes voorgezongen had, wipte zij op van vreugde, en vooral toen Willem haar een stuk koek voorhield. Met beide handen greep het kind er naar. Zij mocht echter slechts een klein stukje hebben, zei moeder, die onderwijl luisterde naar alles, wat Willem vertelde van de Kerstfeestviering.

„Nu,” zeide de juffrouw, „dat is wel heel onverwacht geweest, maar gewis niet buiten de leiding Gods. Ook mij is een onverwachte vreugde geschied. Het schip van mijn man is binnen, en daar straks kreeg ik een boodschap van het kantoor, dat mijn man nog vanavond tehuis komt. Hij had — zoo luidde de boodschap — de laatste dagen God zoo vurig gebeden hem toch het voorrecht te schenken het Kerstfeest met de zijnen te mogen vieren, en nu kon hij het ook niet langer aan boord uithouden. Hij had verlof gevraagd en zou thuis komen, al werd het ook nacht. En dus,” vervolgde de juffrouw, „kunt ge wel begrijpen, dat ik opblijf tot mijn lieve man terugkomt, en dat ik ook de kleine Anna zoolang wakker houd, daar hij zijn kind nog nooit gezien heeft. Wat zal dat een blijdschap zijn!”

Onderwijl zij aldus met elkander spraken en in elkanders blijdschap deelden, werd de deur eenigszins onstuimig geopend. Juffrouw Dalker was al opgestaan in de meening dat het haar man was, maar zij werd teleurgesteld. De binnenkomende was vrouw Annes, die zooals gij weet, de achterkamer bewoonde en uit bakeren was, maar tegen negen ure zou terugkomen.

Vrouw Annes scheen zeer verschrikt te zijn, hijgde als iemand, die hard geloopen had, en op een stoel neervallend, riep zij uit:

„Och, lieve juffrouw, wat kan toch een mensch overkomen! Ik ben zoo verschrikt, dat ik niet op mijne voeten kan staan. Denk eens: daar zou ik juist onze straat inslaan, toen me onverwachts twee dienders staande hielden, die me vroegen:

of hier niet in de buurt een man woonde, die Jan Hob heette? Nu moet de juffrouw weten, dat ik niets van dienders houd; ik word altijd gealtereerd, als er mij een aanspreekt, en nu vroegen ze mij nog bovendien naar een man, die bij mij om vele redenen in geen goed blaadje staat en die bekend is als de bonte hond. Ieder in de buurt weet wie Jan Hob is, die alle Zondagen, inplaats van te kerken uit visschen gaat, naar de herbergen loopt, vloekt en... maar ik wil mijn evennaaste niet bekladden. Ik antwoordde dus wat ik wist en zei hun dat die man in het gangetje woonde naast de water- en vuurvrouw. Daarop begonnen zij te lachen en zeiden: daar heeft hij zeker het langst gewoond, want hij is te Haarlem onder het drinken in een herberg aan een beroerte gestorven. Ach, lieve juffrouw, ik kan u niet zeggen hoe confuus mij dat maakte, want ik dacht er aan hoeveel die man op zijn geweten heeft, en nu zoo eensklaps temidden zijner zonde uit het leven gerukt te worden! 't Is verschrikkelijk. Ik beef er nog van en weet niet hoe ik hier gekomen ben."

Nu eerst zag vrouw Annes onzen Willem, die niet weinig ontroerd was toen hij vernam dat zijn oom zoo onverwacht overleden was. De tranen stonden in zijne oogen.

"Och, arme jongen!" zei vrouw Annes, "t is waar ook. Je laagst bij hem tehuis. Waar moet je nu heen?"

"Wees maar niet over Willem bezorgd," zei juffrouw Dalker. "Ik zal den armen jongen niet aan zijn lot overlaten. Voorhands kan hij bij mij blijven. Ik heb nog wel een plaatsje in mijn kamer voor een ouderloos kind."

Vrouw Annes zette groote oogen op, maar zij wist ook niet op welken grond de juffrouw zoo barmhartig kon zijn. Maria had zich bij hare terugkomst zoo deelnemend over Willem uitgelaten en haar leedwezen te kennen gegeven, dat de arme jongen in handen was geraakt van een man, die hem op geen goeden weg leidde, maar hem met een slecht voorbeeld voorging. Wat zou er van den knaap worden, als hij langer bij zijn oom bleef. O, zij huiverde voor zijn toekomst en wilde gaarne iets doen om zijn lot te verbeteren, terwille van Hem, die gekomen is om ons gelukkig te maken, en die ons door zijn voorbeeld heeft geleerd, dat wij het heil van onzen naaste moeten bevorderen zooveel wij kunnen. Hij heeft de kinderen gezegend, en moeten wij ons dan niet over een wees, een verstooteling, ontfermen? Om die reden

had zij juffrouw Dalker verzocht eenige moeite te doen om Willem in een ander gezin te plaatsen. Van haar kant wilde zij gaarne eenig kostgeld betalen, vooral als zij wist, dat Willem bij menschen kwam, die hem in 't goede voorgingen.

Deze woorden waren tot geen doove gezegd, en onderwijl Willem feestvierde, rekende juffrouw Dalker reeds uit welk voordeel het haar zou geven, als zij, met goedvinden van haar man, den knaap in huis nam.

Geheel onverwacht was daar nu de dood van Willems oom tusschen gekomen, zoodat er naar hare berekening geen hinderpaal bestond, om den jongen in huis te nemen, en steunende op de toezegging van Maria, zeide zij tot Willem, nadat vrouw Annes was heengegaan: „Hoor eens, maak je maar niet bezorgd. Voorloopig kunt gij bij mij blijven. Morgen of overmorgen zullen we wel verder zien, als ik eerst met mijn man heb gesproken...”

Daar klonken voetstappen op de thans zoo stille straat. Het hart van juffrouw Dalker begon te trillen, want zij kende dien stap, en opstaande liep zij met de kleine Anna naar de deur, die bijna in 'tzelfde oogenblik geopend werd.

Het was haar man.

Ik kan u dat wederzien niet beschrijven, noch u de verrukking schetsen van den vader, die voor het eerst zijn kind omhelsde. De kleine Anna was in 't geheel niet bang voor den vreemden man, die haar hoog ophief, en wien de vreugdetranen langs zijn dikke baard druppelden. Man en vrouw hadden elkander zooveel te vertellen en zooveel reden om God te danken, dat het twaalf ure in den nacht werd voordat zij hunne legerstede konden gaan opzoeken. Tegelijk met den laatste klokslag was het alsof hun werd toegefluisterd: Al het goede, dat gij nu geniet, en de genade, die God u schenkt, valt u ten deel ter wille van Hem, die heden nacht vóór ruim achttien eeuwen als een klein kind werd geboren uw Heiland is en u zegenen wil, zoo gij op Hem blijft vertrouwen.

Dankbaar erkende dit ook Dalker, en zijne vrouw omhelzende, zeide hij: „Laat ons den Heere loven voor zijne goedertierenheid, ons verblijden in het heil ons geschonken en in gedachtenis houden, dat om onzentwil de Heiland op aarde is gekomen.”

Wat Willem en Anna betreft, deze slieden reeds een paar uur. Dalker had er niets tegen dat de arme wees onder zijn

dak sliep, en ingelicht door zijne vrouw, besloot hij de noodige stappen te doen om het lot van den ongelukkigen knaap te verbeteren.

Ik spring een tijdvak over van zes jaren.

Zes jaren. O ze gaan zoo spoedig om, al lijken ze voor dezen en genen een halve eeuwigheid. In dien tijd heeft zich het wichtje tot een dartel kind ontwikkeld en de tienjarigen knaap is een jongeling geworden, dien men niet herkennen zou, wanneer men hem in die laatste zes jaren niet gezien had.

Op een middag liep een jongeling de Blauwe brug over, regelrecht naar een straatje, dat hij kort daarop insloeg. Toen hij op de Blauwe brug stond, moest hij even omzien, en zocht toen met zijne blikken eene straat rechts, waar hij zes jaren geleden voor 't eerst het Kerstfeest gevierd had en het hem diep, ja onuitwischbaar in zijn hart was geprent, dat hij een Heiland had. Wat was er veel sedert dien tijd gebeurd! Liefderijke harten hadden zich voor hem ontsloten en vele handen waren gewillig geweest om den armen wees te steunen en te leiden op den weg des levens. Hij had onderwijs genoten, trouw de Zondagsschool bezocht, en was daarna door bemiddeling van den heer Egger op een schip geplaatst, waarmede hij als kajuitsjongen zijn eerste reis naar Oost-Indië had gemaakt. Thans zou hij voor de tweede maal derwaarts gaan, maar vooraf wilde hij eenige goede vrienden vaarwel zeggen, en vooral juffrouw Dalker, die als eene moeder voor hem gezorgd had. Haar man bevond zich ook op zee, maar zou spoedig tehuis komen.

Nu weet gij wie de jongeling is, die het straatje inslaat, waar juffrouw Dalker woonde. Als ik het u niet gezegd had, dat het Willem Hob was, gij zoudt hem niet herkend hebben, zoo voorspoedig had hij zich ontwikkeld. Hoe knap was hij in zijn kleeding! Het zwartgelakte matrozenhoedje, met de fladderende linten op den rug, stond hem als geschilderd. De hals was bloot, en een zwart zijden das hing met breede slippen over het donker blauwe buis. Zijne wangen glinsterden met den blos der gezondheid, en hij had nog denzelfden vriendelijken blik der oogen, die de jonge dame zoozeer getroffen had.

Hij had nu het straatje bereikt en zag reeds het huisje, waar juffrouw Dalker woonde, toen er een meisje aankwam,

dat nauwelijks hem ziende, op hem toevloog en beide armen om hem heensloeg.

„Wel, dat tref ik, dat ik je nog zie, lieve Anna,” zeide hij, het meisje een kus op de roode wangen drukkende. „Gaat gij nu met mij mede naar moeder?”

„Neen,” antwoordde zij, een weinig verdrietig, „ik kan niet; ik moet naar school. Maar moeder is tehuis met broertje en zusje. Ik kom om vier ure weer uit school; zie ik je dan nog?”

„’t Spijt me, dat ik neen moet zeggen,” antwoordde Willem. „Ik heb nog slechts den tijd om uw moeder vaarwel te zeggen, want ik moet vóór vier uur op mijn schip zijn. Doch ik ben blij, dat ik je nog even gezien heb. Wat ben je sedert verleden jaar een groote meid geworden! Nu, ik hoop je ’t volgend jaar weer te zien, als ’t God belieft, en dan” — vervolgde hij, haar vriendelijk aanziende en zachtjes toefluisterende — „zal het mij zeer aangenaam zijn van mijn lieve kleine Anna te vernemen dat zij weet wie haar Heiland is.... Vaarwel! Tot wederziens!”

Hij drukte nogmaals een kus op hare wangen en — Anna ging naar school, — terwijl Willem zijn weg vervolgde, en weldra de kamer binnentrad van juffrouw Dalker, die thans de gelukkige moeder was van drie gezonde kinderen.

„Ik kom nog even afscheid van u nemen, juffrouw,” zeide hij, terwijl hij plaatsnam op den hem aangeboden stoel en terstond een der kinderen op zijn schoot nam.

„Zoo, is je vertrek bepaald?” zeide juffrouw Dalker. „Hoe heet ook weer het schip, waar je meê gaat?”

„Het vertrouwen. Een mooie naam, niet waar, juffrouw? Hij herinnert ons gedurig aan onze roeping ons vertrouwen te stellen op God.”

„En waarbij wij ook nooit zullen beschaamd worden,” zeide juffrouw Dalker. „Daarvan kunt gij getuigen: Hoe wonderbaar en genadig heeft de Heere je geleid. Als ik nog denk aan den Kerstavond, toen je zoo onverwacht voor ’t venster stondt! Hoe is je lot sedert dien tijd verbeterd, en hoe goed heeft de dochter van den heer Egger voor je gezorgd! Heb je haar binnen kort niet gezien?”

„Neen, juffrouw. Ge weet dat zij getrouwd is en niet hier in de stad woont. Maar ik heb gisteren een brief van haar gekregen, als antwoord op den mijnen, waarin ik haar nogmaals bedankte voor al de liefde, die zij mij bewezen heeft, en waarbij ik haar tevens mijn vertrek mededeelde. Ik zal u

eens iets voorlezen van 't geen zij mij schrijft," vervolgde hij, een brief uit den zak halende. „Luister, dit schrijft zij onder anderen: Het verblijdt mij te vernemen dat het u goed gaat en dat gij u gelukkig gevoelt. Van harte hoop ik dat gij een voorspoedige reis zult hebben en in gezondheid terugkomt. Maar zeer druk ik u op het hart, Willem, dat gij uwen Heiland niet vergeet, die u zooveel liefde heeft bewezen. Verzuim het gebed niet, en lees elken dag, zoo 't mogelijk is, een hoofdstuk uit den Bijbel. Bedenk dat er geschreven staat: Die mij belijden zal voor de menschen, dien zal ik ook belijden voor mijnen Vader, die in de hemelen is. Matth. 15 vs. 32. Nu, Willem, de Heere God zegene u op de diepe wateren."

„Hoe hartelijk schrijft zij!" riep juffrouw Dalker uit. „Nu, ik voeg mijne bede bij de hare, en hoop dat het je goed zal gaan. Het spijt me, dat je maar zoo kort kunt blijven," vervolgde zij, ziende dat Willem opstond om heen te gaan. „Nu, je weet, als je terugkomt, waar ik woon. 't Zal mij genoegen doen je dikwijls hier te zien."

Willem nam thans afscheid van haar en de kinderen. De juffrouw geleidde hem tot aan de deur en oogde hem zoolang na totdat hij het straatje uit was.

Zou zij hem wederzien? Misschien heel onverwacht!
